

* * *

Перший день мого тридцять першого року почався не надто вдало. Мало того, що понеділок, холод, темрява й застуджене ще з п'ятниці горло, в якому оселилися дикобразоскунси, то ще я внівець розтрощила своє єдине, майже ціле, горнятко з останньою порцією кави, виливши цілющий напій на свої пухнасті рожеві капці. Капцям теж стало сумно. З рожевих вони перетворилися на бурі, зате ведмедики на них набули якогось гармонійнішого забарвлення.

— Блін.

У тиші моєї квартири і сваритися немає сенсу. Немає сенсу ні плакати, ні психувати, коли тебе ніхто не чує, хіба оце лінкуватий рудий кіт, а йому до твоїх істерик глибоко фіолетово. Залишившись без уранішнього допінгу, без єдиного підхожого для пиття посуду в квартирі, якщо не рахувати маминого дорогого сервізу ще якихось вісімдесятих, а може, й сімдесятих років, я зажурилася. Треба сказати, я того сервізу боюся. Здається, з нього жодного разу ніхто не пив, а відтоді як я його спакувала в коробку, то ніхто й не бачив. На його місце в шафі я поставила книжки.

— Блін, блін, блін. Кави хочеться! — Сіра похмура паморозь за вікном почала оживати, ще трохи — і згаснуть ліхтарі, доведеться йти на роботу. — Кави. Мур, ну скажи хоч що-небудь!

— Мур? — поцікавився кіт і хитро скривився, ніби попереджаючи: як я заговорю, то що робитимеш?

— Добре, мовчи! Не треба нічого казати! Куплю кави в переході!

Колготи, штани, майка, гольф, піджак, шалик, найтепліший з усіх, які лишень можна було знайти, аби ще й вуха замотати, бо шапку я принципово не ношу років з десяти. Черевики. Сумка. Усе. Ні! Точно. Я забула червону ручку, а вчора ще поставила собі на великому пальці хрестик, щоби не забути купити.

Під ногами порипувала приморожена міська каша зі снігу, бруду й води. Ще трохи — і стане гарніше. Бо, взагалі, я люблю зиму, сніжинки, що кружляють навколо, білі тротуари, дерева в сріблі. Красиво... Не люблю тільки прокидатися й вилазити зі своєї мушлі. А так, то нічого. У переході я купила трохи незвичної кави в картонному стаканчику, тут же поруч у кіоску з різною канцелярською придбала червону ручку. Не витримала й докупила до неї ще й чорну, зелену, маркер-лайнер і новий записник із золотистими вензелями. Подарунок собі на Миколая. Заразом я не забувала про свій намір вийти заміж. Тож уважно роздивлялася навсібіч. Так уважно, що...

— Ах ти ж, курко дурна! — Чого це він? Зі мною так не можна! І, до речі, я знову без кави. — Дивися, куди сунеш сліпотю! Глянь, що ти наробила! Воно ж не відпереться.

— А сам чого під ноги не дивишся! — Чесно кажучи, нічого такого я не наробила. Куртка й так чорна, ще й болонна, не промокла. Штани невизначеного сіро-бурого кольору, кілька крапель кави на них упало, то й не видно зовсім. — Пре, як танк, та ще й у нього всі навколо винні! Хамло!

— Я хамло? Та я тебе десятою дорогою обійти намагався! Ти!.. Ти!.. Ти мені весь тиждень зіпсувала! — Від несправедливого звинувачення в мене аж у носі засвербіло. — Нападає на людей! Гей. Ти чого це?

— Та я!.. Та ти!.. Та щоб ти скис! — В опонента відвисла щелепа. — І щоб я таки правда тобі цей тиждень зіпсувала! — задерла я носа й повернулася до кіоску з кавою. — Блін. Ну, що за життя таке, га?

Ці всі пошуки — страшенно нервова справа. І як його шукати когось, якщо так можна без голови залишитися. Цей ще мирний, видно, якийсь роботяга кудись поспішав, а тут я зі своєю кавою. Не щастить мені.

Ось уже й рідні стіни показалися з-за будівельного фургона. Школа. Понеділок. Дурдом «Сонечко» на виїзді, а на чолі цього дурдому я. Ну, не зовсім я, бо я всього лише завуч із навчально-виховних питань, але інколи враження, що в цій упряжці я кінь найдурніший. А всі інші стоять збоку й досліджують, хто скільки ще своїх обов'язків скине й коли ж ця бабахнута на всю голову Елеонора Вікторівна загнеться від перевантаження. Ха! Та я вас!

Робота в нашому дружному колективі нагадує роботу водолаза в акваріумі з піраньями чи крокодилами. Не знаю навіть, як сказати

краще. Але я справляюся. Що мені піраньї, якщо я з одинадцяти-класниками ради даю? Правда, з моїм графіком, навантаженням і колективом знайти собі чоловіка, навіть якщо він муляр зі Жмеринки, буде дуже складно. Бо де? Єдина істота чоловічої статі, яка звернула увагу на мої півтора метра гонору, — це облитий моєю кавою нещасний, який і посваритися до пуття чи то натхнення не мав, чи то часу.

Я міцніше перехопила сумку з журналом десятого «Б» класу, пачкою самостійних робіт і цілим пеналом кольорових ручок. У мене до них слабкість. Ну, гаразд. Шукатиму собі муляра на літніх канікулах, під час відпустки. Точно! І худнути з понеділка почну! Може, моя фігура заграє новими гранями? Хоча сумнівно.

Я намагалася відкинути сумні думки про любов до гробової дошки, про дітей, які в старості склянку води подадуть, про рудого кастрованого кота, який у своїй самотності дійшов ще далі, ніж я, і вже давно не дає себе пожмакати.

— Агов! Блаженна! — Мене перехопили за плече. І я повільно підняла очі. Отакої, а він вищий, ніж здався з першого погляду. Повз мене вже повільненькою річечкою стікалися до школи учні. Оце кіно! Так і уявляю, що вони розкажуть однокласникам.

— Відпусти, — прошипіла я найсуворішою з усіх учительських інтонацій. — Мене діти бачать!

— То ти ще й учителька! Як я відразу не здогадався? — зареготав він. Я підняла очі ще вище, впершись очима в сіре снігове небо. От, ну що за день?

— Смішно? Ну, то смійся! Мені треба йти!

— Знаєш, я теж поспішав, поки ти мене кавою не облила, але жу такому вигляді я на співбесіду не піду?

— Ващ вигляд, — нарешті я себе опанувала, — зовсім не зіпсований! Аби його зіпсувати, треба було б докласти набагато більше зусиль.

— А чого ти незаміжня? — весело запитав він, показуючи пальцем туди, де мала би бути в моєму віці обручка.

— Відчепися! — нервово відрізала я й почимчикувала далі. Боженько, ну зроби так, аби мій муляр зі Жмеринки, чи там із Шепетівки, або з Красноперекопська був хоч трохи не такий тупий. Бо мені так і не буде кому подати склянку води в старості!

Нахабний постраждалий залишився в мене за спиною, я відчувала його допитливий погляд усією спиною й усім, що нижче тієї

спини, аж до самих п'ят. Але я й справді свинтус. Облила чудака ні за що, ні про що бурим окропом і не те, щоби не допомогла, а навіть не вибачилася. «Просто поганий день», — я люблю цю фразу, нею будь-що можна виправдати. «Елеоноро Вікторівно, а чого в мене тут «два», а в Васька «чотири» за таку ж роботу?» — «Просто поганий день». А, по суті-то, не треба було у Васька списувати, теж мені, хитрі всі які, ніби я не за тією самою партою ще п'ятнадцять років тому сиділа. «Елю! Ти чого сьогодні до Меморіалу слави не пішла на покладання квітів?» — «Просто поганий день!» Це ж прекрасна й універсальна формула. От так і сьогодні. Просто поганий день. Спочатку був у мене, а тепер от ще й у нього. Я не винна. Чесно. День такий.

У школу я заходила під його пильним поглядом.

— Добрий день, Елеоноро Вікторівно! — дружно прогорлав черговий клас, а я від несподіванки аж підскочила. От засранці! Десятий «Б», я якраз половину вихідних потратила на вивчення ваших успіхів, сьогодні на алгебрі й поговоримо. Не те, щоб я мстива. Але вони знали, кого лякають прямо на порозі школи.

У школі все вляглося. День як день. Зрештою, я люблю свою роботу, люблю ретельно переглядати всі розклади, щоби не було жодних накладок і навчальний процес відбувався непомітно й гладенько. Люблю, чесно кажучи, алгебру і свій математичний десятий «Б», веселий і трохи галасливий, але такий от, від усієї душі мій. Хоч у них є свій класний керівник, але ми з ними більше проводимо часу, ніж із будь-ким іншим. Може, тому що в мене тут суцільні майбутні світила математики, професори й винахідники. Одним словом, люблю їх. Навіть незважаючи на нашу окопну боротьбу.

День минув непомітно. П'ять уроків, троє вчителів на лікарняному — виставити заміни, один урок у молодій вчительки біології, треба записати звіт, пробіжка до району з абсолютно порожніми питаннями, єдина користь — попила чаю з печивом, бо вже й забула, якою їжа буває на смак.

І коли вже стемніло, вимкнулося світло в більшості класних кімнат, а прибиральниці відгрімилі відрами зі швабрами в дальніх коридорах, я згадала, що варто було б проїхатися додому. Я-то нічого, а ось kota треба погодувати. Одна думка про півгодини в дорозі, кілька годин самотнього сидіння в Інтернеті й здоровий, але цілком самотній сон навіяли на мене сум. Ех...